

„Службени гласник РС“ бр. 27/2019

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ НИКОЛИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 41392/15)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

19. март 2019. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Николић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању одбора у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник,*

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Fatoş Aрасі, *заменик секретара Одељења,*

Након већања на затвореној седници одржаној 26. фебруара 2019. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке против Србије (број 41392/15) коју је, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), 7. августа 2015. године поднела Суду држављанка Србије, гђа Марица Николић (у даљем тексту: „Подноситељка представке”).
2. Подносиољку представке је заступала гђа Н. Даутовић, адвокат из Новог Сада. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) је заступао њен заступник госпођа Н. Плавшић.
3. Притужба подносиољке представке у погледу дужине трајања парничног поступка је прослеђена Влади 20. фебруара 2017. године, док је преостали део представке проглашен недопуштеним према Правилу 54. став 3. Пословника Суда.

ЧИЊЕНИЦЕ

4. Подносиољка представке је рођена 1949. године и живи у Новом Саду.
5. Подносиољка представке је 1. јуна 2004. године покренула парнични поступак са захтевом за накнаду штете због изгубљене зараде коју је изгубила услед аутомобилске несреће.
6. Дана 25. фебруара 2008. године, Основни суд у Новом Саду је донео пресуду делимично у корист подносиољке представке и наложио туженом да јој исплати одређени износ у том погледу.
7. Окружни суд у Новом Саду је 30. октобра 2008. године делимично укинуо пресуду од 25. фебруара 2008. године и вратио предмет на поновно суђење, потврђујући остатак пресуде.
8. Дана 2. јула 2010. године, Основни суд у Новом Саду је одбио тужбени захтев подносиољке представке у делу у коме је предмет враћен на поновно одлучивање.
9. Дана 30. јануара 2012. године, Апелациони суд у Новом Саду је делимично потврдио пресуду од 2. јула 2010. године, а делимично је преиначио тако што је усвојио одређене тужбене захтеве подносиољке.
10. Уставни суд је 5. фебруара 2015. године одбио уставну жалбу подносиољке представке у односу на предуго трајање тог поступка, узимајући у обзир да су парнични судови донели четири пресуде у две инстанце и да је поступак био сложен.

ПРАВО

I. НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 6. СТАВ 1. И ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

11. Подносиољка представке се жалила да је дужина предметног парничног поступка била неспојива са захтевом „разумног рока” у складу са чл. 6. и 13. Конвенције. Члан 6. став 1. и члан 13. Конвенције гласе:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом, ...”

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред домаћим властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.”

12. Влада је оспорила такву аргументацију, ослањајући се на аргументе изнете у одлуци Уставног суда (види став 10. горе).

13. Период који треба узети у обзир почео је 1. јуна 2004. године и завршио се 30. јануара 2012. године. Према томе, трајао је седам година и осам месеци у два нивоа надлежности. Суд такође примећује да се предметни поступак односио на изгубљене зараде подносиоца представке као последицу аутомобилске несреће, и да је стога био важан за подносиоца представке.

А. Допуштеност

14. Суд констатује да ова представка није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције, нити неприхватљива по било ком другом основу, те она мора бити проглашена прихватљивом.

Б. Основаност

15. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и надлежних органа и важност предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], бр. 30979/96, став 43, ЕСЉП 2000-VII).

16. Суд је често утврђивао кршење члана 6. став 1. Конвенције у предметима у којима се покрећу питања слична онима која су покренута у овом предмету (види, на пример, *Немет против Србије*, број 22543/05, од 8. децембра 2009. године, *Благојевић против Србије* [Одбор], број 63113/13, од 28. марта 2017. године, и *Ковић и други против Србије* [Одбор], бр. 39611/08 и две друге, од 4. априла 2017. године).

17. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд није утврдио ниједну чињеницу нити аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији закључак о основаности притужбе подносиоца представке. Имајући у виду своју судску праксу по овом питању, Суд сматра да је у овом предмету дужина поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока”.

18. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције.

19. Након доношења таквог закључка, Суд не сматра неопходним да се суштински исто питање посебно разматра према члану 13. Конвенције на које се подносиоца

представке позива (види, *mutatis mutandis*, *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, бр. 12312/05, став 90, од 20. априла 2010. године).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

20. Члан 41. Конвенције гласи:

„Када Суд утврди кршење Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној страни.”

А. Штета

21. Подносиатељка представке је тражила износ од 5,000 евра (EUR) на име нематеријалне штете.

22. Влада је тврдила да је тражени износ претеран.

23. Суд сматра да је подносиатељка представке засигурно претрпела нематеријалну штету. Одлучујући на правичној основи, Суд јој досуђује износ од 2.100 евра по том основу.

Б. Трошкови и издаци

24. Подносиатељка представке је такође тражила износ од 1.130 евра за трошкове и издатке који су настали пред Судом и пред Уставним судом.

25. Влада је оспорила овај захтев.

26. Имајући у виду доступну документацију и судску праксу, Суд сматра да је разумно досудити износ од 500 евра, који би требало да покрије трошкове под свим тачкама.

В. Затезна камата

27. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на маргиналној каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Сматра* да нема потребе да се појединачно разматрају притужбе према члану 13. Конвенције;
4. *Утврђује*

(a) да Тужена треба да исплати подносиољки представке, у року од три месеца, следеће износе:

(i) EUR 2.100 (речима: две хиљаде и сто евра), као и било који порез који се може наплатити у вези са нематеријалном штетом;

(ii) EUR 500 (речима: пет стотина евра), као и било који порез који се може наплатити подносиољки представке у вези са овим износом у погледу трошкова и издатака;

(б) да ће горе наведени износи бити конвертовани у националну валуту Тужене по курсу који је на снази на дан исплате;

(в) да, за период од истека горе наведена три месеца до исплате, треба исплатити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака маргиналној каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбија* преостали део захтева подносиољке представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми 19. марта 2019. године, у складу са правилом 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Заменик секретара

Fatoş Aracı

Председник

Pere Pastor Vilanova